

Використання ефірних олій в терапії трофічних виразок

Сохань Н.В., Ярных Т.Г., Буряк М.В.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

marinaburjak@gmail.com

Вступ. Місцеве лікування запальних захворювань шкіри і трофічних виразок залишається досить серйозною проблемою сучасної дерматології. Складність вирішення цієї проблеми полягає в тому, що з розвитком медицини уявлення про раньовий процес постійно змінюється. Основні труднощі в лікуванні ран і запальних захворювань шкіри обумовлені складністю й різноманіттям змін, що відбуваються під час їх загоєння [1].

Мета дослідження. Аналіз ефірних олій, які використовуються для лікування трофічних виразок.

Методи та об'єкти дослідження. Аналіз літературних джерел щодо використання ефірних олій в терапії трофічних виразок.

Основні результати. Захисна система шкіри складається з бар'єра, вродженого та набутого імунітету. Порушення кожного з рівнів захисної системи призводить до розвитку запальних захворювань шкіри, відсутності звичайної відповіді на інфекційне ураження або вплив інших факторів внутрішнього/зовнішнього пошкодження. Топічні препарати, що застосовуються в лікуванні запальних захворювань шкіри і ран, представлені комбінованими препаратами синтетичного походження, що містять переважно антибіотики та глюкокортикоїди. Поряд з клінічною ефективністю вони мають і серйозні недоліки. Одним з них є відсутність ранозагоювальної дії. В даному аспекті особливу увагу привертають препарати рослинного походження, а саме, ефірні олії. Аналіз літератури показав, що для лікування трофічних виразок широко використовуються ефірні олії шавлії та деревію.

До складу ефірної олії деревію входять проазулен, а- і b-пінени, камфора, борнеол, туйон, цинеол, каріофілен тощо. Цей комплекс біологічно активних речовин виявляє кровоспинну, протизапальну, бактерицидну, антиалергічну дію. Ефірна олія шавлії, також має комплексний склад. Основними корисними компонентами олії є: сальвін, який надає антисептичну і протизапальну дію, а також тонізуючий ефект; цинеол, що володіє вираженим антисептичним ефектом; камфора, сприяє зняттю роздратування і усунення пігментації; алкалоїди, що усувають запальні прояви; ліналілацетат, який надає заспокійливу дію.

Висновки. Таки чином, враховуючи фармакологічні властивості ефірних олій, а саме ефірної олії шавлії та деревію, актуальним є введення їх до складу лікарського препарату для лікування трофічних виразок.

Список літератури

1. Бобкова І.А., Варлахова Л.В., Маньковская М.М. Фармакогнозія. 2-ге вид., переробл.та доповн. Підручник для вищ. мед. (фармац.) закладів: рекомендовано МОЗ України. К.: Медицина, 2010. 512 с.

Сучасні підходи до фармакотерапії органів травлення

Стельмах М.Г., Олійник С.В., Ярних Т.Г.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

tl@nuph.edu.ua

Вступ. Патологія системи травлення займає друге місце в структурі захворювань. Серед захворювань гастродуоденальної зони лідируючу позицію займає поверхневий неерозивний гастродуоденіт. Однак останнім часом стрімко збільшується кількість випадків на виразкові ураження, що є однією з важливих медико-соціальних проблем.

Мета дослідження. Проаналізувати сучасні напрями фармакотерапії гастродуоденальної патології.

Методи та об'єкти дослідження. Аналіз літературних джерел щодо сучасного лікування захворювань органів травлення.

Основні результати. Найпоширенішими патологічними станами травної системи є функціональна диспепсія, гастроезофагеальна рефлюксна хвороба, гастрит, гастродуоденіт, виразкова хвороба шлунка та дванадцятипалої кишки. Складність і різноманіття патогенетичних механізмів гастродуоденітів, а також залучення до патологічного процесу інших органів і систем обумовлює призначення одночасно декількох груп препаратів, що іноді має негативну дію.

Для фармацевтичному ринку України характерне постійне розширення асортименту препаратів гастроентерологічного профілю. Рациональне призначення цих препаратів є найважливішим питанням фармакотерапії гастродуоденальної патології.

Розповсюдженість хронічного гастродуоденіту складає 58–74 % у структурі хвороб шлунка та дванадцятипалої кишки. У структурі патології органів травлення на долю виразкової хвороби приходить 1,7–16,0 %. Виразкова хвороба шлунка, асоційована з *Helicobacter pylori*, зустрічається в 68–70 % випадків, а виразкова хвороба дванадцятипалої кишки, асоційована з *Helicobacter pylori*, – 88–98 % випадків.

Згідно з даними МОЗ України, поширеність захворювань травної системи останніми роками збільшилася з 85,70 до 133,63 %, при чому подібна тенденція характерна для більшості країн світу, у тому числі високорозвинених.